

[Udenrigsministeren.]

mentariske repræsentanter ved FN-missionen i New York under FN-samlingen. Jeg håber derfor, at det danske folketing fortsat vil lade sig repræsentere ved FN-samlingerne. Hvis de politiske partier har kritik at rette mod de folkevalgte repræsentanters arbejdsvilkår, vil vi være meget lydhøre. Jeg vil – som jeg tidligere har gjort det – i nær fremtid bede repræsentanterne fra den netop afsluttede generalforsamling om en sammenkomst, hvor vi kan drøfte erfaringer og lytte til kritik. Det afgørende for mig er, at vi bevarer dette parlamentariske indslag i vort FN-samarbejde, så regeringen på denne måde har den bedst mulige baggrund for at træffe de rigtige beslutninger.

Dernæst vil jeg gerne gøre et par bemærkninger om EF-landenes forhold til den tredje verdens lande i almindelighed. Det er klart fremgået, at udvidelsen af FNs medlemskreds fra de oprindelig 51 lande, som hovedsagelig tilhørte en vest- og en øst-gruppe, til de nu 144 medlemsstater har forrykket tyngdepunktet for FNs opmærksomhed fra efterkrigstidens øst-vest-konflikt til det, der noget summarisk kan betegnes som nord-syd-problematikken.

Spørgsmålet om en bedre fordeling af verdens økonomiske ressourcer danner også – sammen med de seneste års rivende teknologiske udvikling – i det væsentlige baggrunden for FNs 3. havretskonference, der har til opgave at søge udarbejdet en konvention om retsordenen på havet.

Konferencen indleder i marts sin næste og måske afgørende mødesamling i New York. Jeg vil derfor gerne kort omtale den almindelige danske holdning til denne konference.

Det er klart, at konferencens hovedlinje, at udvide kystlandenes råderet i de omliggende havområder, også vil være hovedemnet for den kommende samling. Der står et klart flertal bag tanken om oprettelse af de såkaldte økonomiske zoner på 200 sømils bredde – zoner, i hvilke kyststaten skal have eneret til udnyttelse af både fiskebestand og mineralske ressourcer.

For Danmarks vedkommende vil sådanne økonomiske zoner imødekomme Færøernes og Grønlands interesser. Men det kan ikke skjules, at de kan have skadevirkning for dele af dansk erhvervsliv – væsentligst for fiskeriet. Det er klart, at vi må søge at medvirke til, at skadevirkningerne bliver mindst mulige, og der arbejdes også med disse problemer inden for EF.

Vi har desværre i de seneste måneder været vidner til en voldsom udvikling af striden mellem Island og Storbritannien om fiskeriet i farvandet ved Island. Vi finder denne udvikling i forholdet mellem to lande, som vi er nært knyttede til, meget beklagelig. Det er regeringens ønske, at der så hurtigt som muligt findes en forhandlingsløsning på denne strid. Vi har selvfølgelig forståelse for, at Island som følge af sin afhængighed af fiskeriet befinder sig i en ganske særlig situation. For at medvirke til at løse op for en forhandlingsløsning har vi under en drøftelse i mandags i NATO-rådet taget til orde for, at Storbritannien straks trækker sine flådeenheder ud af farvandet ved Island, og vi har samtidig opfordret Island til at svare på en sådan tilbagetrækning ved at gå ind i drøftelser mellem de to lande med sigte på en løsning af striden.

Et andet hovedemne på havretskonferencen er udnyttelsen af de meget betydningsfulde ressourcer, som findes på det, vi kalder den dybe havbund, altså uden for de nationale områder, og som det nu er blevet teknisk muligt at udvinde. Danmark tilslutter sig her princippet om, at den dybe havbund er menneskehedens fælles arv. Vi finder, at FNs økonomisk set svage stillede medlemslande bør favoriseres ved fordelingen af udbyttet af de værdier, der bringes op fra den dybe havbund.

De meget aktuelle nord-syd-problemer er af en så kolossal størrelsesorden, at de ikke kan rummes, endsize løses, alene inden for FNs rammer. De behandles i dag inden for næsten alle internationale samarbejdsorganer, og de har også i stadig stigende grad påkaldt sig EF-samarbejdets opmærksomhed. Både politiske, sociale og økonomiske modsætninger ude omkring i verden påvirker stadig mere mærkbart vore egne livsvilkår i Europa. Lykkes det ikke at gøre fremskridt henimod en løsning af forholdet mellem nord og syd, forholdet mellem rige og fattige, forholdet mellem mætte og hungrende, forholdet mellem i-lande og u-lande, så vil forhåbningerne om en fredelig udvikling blive gjort til skamme. Krigsbetegnelserne som vi kender dem, religionskrig, borgerkrig, verdenskrig, har fået en ny tilføjelse, som vi forhåbentlig ikke kommer til at opleve: omfordelingskrig.

Et særlig klart og tilfredsstillende eksempel på, hvad de ni EF-lande kan gøre i fællesskab i forholdet til udviklingslandene, har vi set i Lomé-konventionen, den aftale om et handels-